

TÝPKO

6.6.2006

235

Úvodníček

Je tu poslední měsíc školy a začíná se finišovat před vysvědčením. Doufám, že to vaše se bude rodičům zamlouvat natolik, že vás rovnou pustí na tábor a že nebudete nuceni se věnovat učení plné dva měsíce. Tento měsíc nás čekají pouze dvě akce – třicátý oddílový oheň a tábor. Nezapomeňte, že na oheň jsou zváni i rodiče, takže je koukejte pozvat. Informace pro starší – na oheň se odjízdí též ve čtvrtek (pro ty, kteří chtejí pomoci se stavbou ohně). Na tábor se odjízdí v pátek po vysvědčení. Přesná informace bude vyvěšena na oddílové stránky.

Kosa

Kopidlno

„Moje babička placatá, vaše babička placatá, moje maminka reklama, vaše maminka reklama, můj tatínek papadadá, vás tatínek papadadá, dědečkové mazání a oba z Kopidlna, tak to znamená...to znamená, ty Kubo, že my dva jsme asi bráchové!!

A to je jedno, ať jsme bráchové, pojďte pane, pojedeme s Kočovníkama na výlet.“

Takže kdo se nechal zlákat tímto tímto heslem, rozhodně neprohloupil. A

tak jsme od klubovny a posléze i z hlavního nádraží s půlhodinovým čekáním na přestupe v Nymburce dojeli do stanice Kopidlno. Zde jsem společně s dětmi vyrazil hledat GPS poklad do velmi pěkného zámeckého parčíku, kde je nyní

v zámečku umístěna střední škola zahradnická, a tak i celá zahrada podle toho vypadá. Stromčeky a keříky zde byly ověšeny cedulkami, co že to vlastně je, a v trávníku byly vykousané podivné motivy od pokusných pojazdů se sekačkou. Pídlér s Gízou zatím čekali u nádraží hľadajíce věci a když jsme se vrátili, tak jsme ještě načepovali vodu a vyrazili divočině vstříc.

Nedaleko za Kopidlñem jsme měli vytípovaný lesík, ale vchod do něj jsme mírně přešli, a tak jsme dostali možnost se při návratu k lesní cestě projít rybízovou plantáží. V lese jsme pak našli celkem rovné místo, snědli řízky a šli spát. Akorát Kazach nějak doma řízky opomněl, a tak si večeři jen odknopal jeden level hry na GameBoyi – mňam. V noci nepršelo, ale i

přesto to nebyla noc bez zážitků. Nejdříve to rozbalil Pídler svým chrápáním, pak následovalo masivní praskání větve, jež spadla opodál. Noční produkce pak pokračovala štěkáním srnce a k ránu bylo vše zakončeno bžíkáním a štípáním

zahládl, a jakmile se přiblížil, tak jsem ho stopl a zeptal se, jestli také náhodou nejede do Zlivi. Jel. A tak jsem jel s ním – pěškobusem.

Tam jsme se pak všichni šťastně sešli, nabrali nepříliš chutnou vodu a přes

komárů.

Ještě štěstí, že jsme mohli ráno vstát a jít se podívat, jak vypadá takový les Habrovník. Cestou se však objevila veliká loučka, jako stvořená pro GPS bludiště, ale protože ostatní příliš nebaivilo se koukat na to jak nesmyslně chodím po louce sem a tam, tak odešli do Habrovníku a já už je nikdy neviděl. Tak jsem se vydal k silnici, kudy měl tou dobou procházet Bužu, jenž se za námi přijel podívat později a všichni jsme se pak měli sejít v nedaleké Zlivi. Když jsem došel k silnici, tak jsem Bužuho

pachovou stěnu (to byla fakt síla) se vydali k silu u Libáně. U sila jsme objevili bývalý železniční přejezd vlečky do cukrovaru v Libáni. Po bývalém, dnes již velmi zarostlému náspu vlečky, jsme se vydali na nádražíčko Libáň, ležící nepochopitelně v obci Psinice. Zde jsme si prohlédli dřevěný kostelík a já s Bužem opět odlovali poklad. Po pár metrech nás zastihl mírný deštík a využili jsme tedy azylu místní autobusové zastávky. Ne však na dlouho, protože nás vpřed tlačil hlad. Za vesnicí jsme tedy vpluli do nijak hezkého lesíka,

kde bylo již Pídlerem předem vybudované ohniště, a tak jsme se mohli rovnou vrhnout na dlabanec. I když Jake se na ten dlabanec mohl spíše vyvrhnout, protože se mu opečený Hermelín vyvrhl, a tak si pošmákl jenom na plísňové slupce.

Nasytili jsme se a opět v nedaleké obci

Křešice nabíráme vodu u usedlíků. Ti první nám tvrdí, že zde pitnou vodu ve vesnici nemají a že si musejí dovážet balenou, ale sousedi nám ochotně natočí pitnou vodu z kohoutku :-). Mimochodem výrazně lepší než ta ze Zlivi. Dále naše cesta vede po zelené značce na Rožďalovice k Bučickému mlýnu, kde je nejen vodník, větrný mlýn a koňská stáj, ale i příjemné posezení u točené limonády. Po drobném občerstvení vyrážíme do lesů hledat vhodné místo na spaní. A skutečně jsme našli překně zašítý plácek, a tak jsme mohli začít vařit večeři. Ta však trvá déle, než se dalo předpokládat, a v této souvislosti chválím Jaka, Helmuta a Kazacha, že si zvládli bez výpomoci udělat vcelku chutné těstoviny s kečupem a ještě stihli „míchat, i když jsem točil“. Narodil od nás, kteří bychom bez Gizeliny hotové omáčky, již vzala náhodou z domova, měli

výbornou praženou rýži hotovou na mírném ohni za 2 hodiny. Tak a spát. Noc již nebyla tak rozmanitá jako ta předchozí, ale o to více ve znamení komárů. Přikrý si obličej krojem sice pomáhá, ale je natolik páchnoucí, že se pod ním nedá vydržet a je potřeba si udělat kyslíkovou přestávku a to je šance pro komáry, takže jsme stejně nakonec byli poštípaní.

Ráno už jsme jen přeběhli přes lesík do Rožďalovic na nádraží, zde si dali obídek a vyčkali příjezdu vlaku. Opět s přestupem v Nymburce jsme dojeli tanečním vláčkem do Prahy na Masnádr a odtud jsme se už všichni rozutekli do svých domovů.

„Počkejte pane, a kdy se zase uvidíme? No přece na výletě do Labských pískovců, s Hobem, už to visí na klubovně 2. - .6. 2006 papadadá...“

Ikarus

Bambiriáda

Neboť proběhla nedávno Bambiriáda a Kočovníci se jí zúčastnili, podáváme o ní několik postřehů a informací. Nejprve nám Vigo prozradí, co to vlastně ta Bambiriáda je:

Inu děti, jestli nevíte, co je Bambiriáda, pak vězte, že to je taková akce, kde spooouuuusta různých oddílů a organizací (jako jsme i my) dělá pro vás, hodná dítka, mnoho a mnoho soutěží a všelikých zábavností. Tak se tam běžte taky příští rok podívat, jestli jste tedy nebyly už letos. My, vaši vedoucí, jsme tam letos byli. Konało se to na vrchu

Vítkov, kde stojí i Jan Žižka s koněm. A také tam stáli Pionýři, Skauti, vojáci, žongléri, deskoví hráči, stánkaři-párkaři, zmrzlináři, rodiče, mládež i malé děti. Bez koní. A bylo to moc hezké.

Vigo

Od Morčete se pak máte šanci dozvědět, co ji letos na Bambiriádě zaujalo a jaké jí přinesla zážitky:

Ptáte-li se po nějakém zajímavém zážitku z Bambiriády, tak vám z letoška mohu posloužit hned několika postřehy, které mi utkvěly v hlavě. Kupříkladu mě zaujaly poměrně věrohodně vypadající zranění, která si k nám nosily děti přicházející od stánku červeného kříže, aby je následně opatlavaly na naše balóny. Dále se mi vybavuje Vodňanské kuře. Plyšové. Chodící. Nejvíc mě mrzí, že jsem si nestihla zakoupit modrou cukrovou vatu. Jinak to letos bylo vážně pěkné, příští rok přijdu určitě zas. A koupím si tu vatu i to kuře.

morče

A na závěr páár Čárlího kritických poznámek a podnětů k Bambiriádě:

Asi bych uvítal, kdyby v rámci Pionýra byla větší suverenita jednotlivých oddílů, aby více vyniklo, co který dělá, kde působí. Volba miss Bambiriády...to je všude, proč to je ještě

tady?

Jinak dojmy vcelku kladné, těší mě, že se v areálu nekouří a že to děti celkem asi baví. Jen je mi líto, že ty děti (ani jejich rodiče), co tam chodí, většinou nehledají tábor ani oddíl, ale spíš jen způsob, jak v Praze strávit volné odpoledne či víkend.

Čárlí

Přezdívkové okénko

Málem jste ani nestihli dočítst minulé Týpko a už máte v ruce červnové vydání. To nám to rychle utíká, ani se nenadějeme a jedeme na tábor. A to by bylo, aby se na táboře neuchytily nějaké nové přezdívky, abych měla příští rok zase o čem psát. Zatím ovšem není o materiál nouze, tak se dneska jukneme na zoubek

třeba...a třebas zrovna Hudle. K Hudlinému odpovídání se přichomýtlá Ilda, a tak mohla rovnou doplňovat informace, které Hudla zapomněla (?).

Kdepak jsi přišla k přezdívce?

To bylo jednoho výletového odpoledne, někdy na podzim...takhle jsem jako malá šla vedle Kosy a on si ze mě zničehožnic začal utahovat, respektive z mého příjmení. Začal ho komolit a dobré se tím bavil, já jsem se tenkrát moc nebabila a neustále jsem ho opravovala (všimli jste si známého schématu? – cím víc odporuješ, tím spíš ti to příšijou). A tak z Hudsová vznikla Hudla...

Poznámka Irdy: podle mě se Hudla prostě zamotala do složitého slovního

spojení Lenka Hudsová a z dětské nervozity si přezdívku vytvořila sama. A potom jí všem vsugerovala.

Odpověď Hudly: Ehm...děkuji za názor (když je svoboda slova, spoustu lidí říká nesmysly, že)...tak dál.

Nějaká mimokočovnická přezdívka?

Ve škole mi jednu dobu říkali Favorit, protože se, naprosto nesmyslně, domnívali, že jezdím do školy bílým Favoritem (ani to, že nemám řidičák, je neodradilo)...naštěstí je to brzy přestalo bavit. Jinak moje dřívější přezdívka byla Brhlíce a tu jsem „zdědila“ po mému bratrovi Brhlíkovi, který kdysi chodil do oddílu.

Poznámka Irdy: Ále, to bychom to

trochu odbyli – což takhle připomenout „psycho“? Ačkoliv je pro mě tato Hudlina přezdívka neoblíbená, chvíliku Hudlu pozorujte a poznáte, proč to tak je. Pozor na rozcestích, tam je Hudla obzvláště nebezpečná, hlavně když víte přesně, kam chcete jít.

Odpověď Hudly: Klidně bych to odbyla, ale když už to vytáhla z pytle...za tuhle psychopřezdívku může Pídler a důvod by mě vlastně taky zajímal (i když ho trošičku tuším). Co se týče Irdiny teorie...mám pro vás tip... zkuste chvíliku pozorovat Irdu a vymyslete jí nějakou přezdívku, určitě vás něco napadne a jí to potěší.

A teď slyšte (vizte) Pídlerovo vyjádření: Tak zaprvé: Psycho je psycho, a proto jí tak prostě říkám :-)

Za druhé: Psycho ví, proč jí tak říkám, jenom to nechce přiznat. No a teď k tomu, aby se to nezasvěcení vlastně dozvěděli:

Takže Hudla (čti Psycho – pozn. autora) je tak moc hodná a nesmělá, až je to na škodu. Už nevím, kdy jsem na to přišel, ale když jsme spolu vedli Zubry, tak se to ukázalo v plné síle. Takže co z toho plyně??? No, no, no přece že je psycho.

Vymyslela jsi někdy někomu

přezdívkou, pokud ano, jakou, komu a proč?

Jestli ano, tak se rozhodně neujala, spíš, když už nějaká vznikne, tak se starám o její údržbu a zažití. Jediným mým zárezem na pažbě (ale to se stejně asi nepočítá) je moje sestra Čudla, která dostala přezdívku díky větě: „Když Hudla, tak Čudla“.

A to byl můj příběh, ještě přece něco...děkuji, že jsem měla tu čest a mohla jsem přispět do této ojedinělé rubriky (Morče, tohle nečti!!! jen si tím žehlím zpozdění hohohooo). Mějte se, Hu.

Tak to bylo stran Hudly vše a z mé strany se vás musím zeptat (Hudlo, tohle nečti!!!!) nepřišlo vám to trochu nudné? Tak nashledanou v příštém Týpku.

morče

Fotobludy

Vážení čtenáři, dnes pro vás mám neradostnou novinu. Do dosud poklidných oddílových řad pronikl v nedávné době terorismus. Ptáte se, jak je to možné? V tom případě pokračujte ve čtení...

Vše začalo tím, že na klubovnu přišel dopis. Na tom by ještě nebylo nic zvláštního, kdyby tento dopis nevykazoval nechvalně známé příznaky takzvaného anonymního dopisu: jednak byl jeho text poskládán z různých vystříhaných písmen a jednak nebyl podepsán. Pomiřme nyní pravopisné chyby a zaměřme se na samotný obsah tohoto dopisu. Jeho autor důrazně požadoval odstranění osmáků žijících na klubovně v teráriu a jejich nahrazení poněkud odlišnými živočichy – tučňáky. Pokud by tento požadavek nebyl splněn do čtrnácti dnů, tak prý uvidíme, zač je toho loket. Tudiž by se zde dalo mluvit o vydírání. Požadavky byly pečlivě

zváženy, nicméně poslední slovo měl hospodář Kokeš, který prohlásil, že „za takový nesmysly nebudeme utrácat“. Navíc ho zajímalo, za kolik ten loket vlastně je. Zvolili jsme tedy strategii pasivního odporu a čekali, co se bude dít. Zdálo se, že nic, a tak na výhružný dopis brzy všichni zapomněli. O tři týdny později však došlo k nepříjemné události – na jedné

z venkovních schůzek byla nejmenovaná družina ohrožována neznámým útočníkem, který po nich pálik gumové projektily. Když se celí otlučení dostali do bezpečí klubovny, objevili na dveřích vzkaz psaný sprejem: „Pořidte tučňáky, nebo bude hůř!“. Nyní již bylo jasné, že to neznámý vyděrač myslí vážně, útok se navíc ve stejném týdnu opakoval (zde se našemu fotografovi podařilo s nasazením vlastního života získat snímek pachatele). Ale kde takového tučňáka sehnat? Dobrovolníci obešli všechny břeňovské bazary, jenže zmíněný opeřenec nebyl nikde k dostání. Navíc nebylo jasné, jaký druh má terorista na mysli – kupříkladu takový tučňák císařský dorůstá výšky až jednoho metru, takže třeba tři jedinci tohoto druhu by byli v klubovním teráriu poněkud stísněni. Situace byla nakonec šalamounsky vyřešena umístěním plyšového tučňáka

mezi poněkud zmatené osmáky, po několika dnech si však na jeho přítomnost zvykli. Tento trik, zdá se, zabral, od té doby se další dopis neobjevil.

Marcel

pořadí ve trojici samotné dodržovat nemusíte.

Pro lepší pochopení si představme, že na koberečku je třeba: 1,2,3. Jít po koberečku můžeme tím, že budeme v bezprostřední blízkosti sebe hledat :

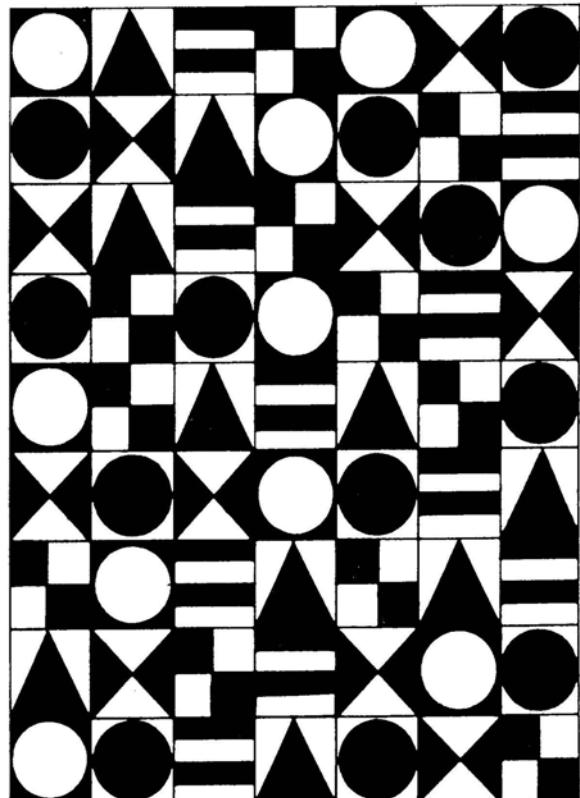
Luštěnky

S pomalým a zatím nenápadným příchodem léta je tu i nové Týpko. Čehož jste si, pokud čtete tento článek, vlastně museli už dávno všimnout. No, nevadí alespoň to víte na 100%. Tak tedy s blížícím se koncem roku začíná i ten opravdový boj, teď půjde opravdu o každý bod. Takže Vám jednak nabízím za správné a nejrychlejší vyluštění extra dárek, sladkou odměnu (bude předáno na Ohni). A navíc pokud zavoláte do deseti minut, tak obdržíte 1 BOD do celoročního bodování!!!! No, není to férová nabídka??? Já bych jí brala hned- teď totiž může i jeden bodík pomoci, že?

P.S. platí i pro vedoucí a rodiče...

Nu, a teď přejdeme k tomu slibovanému rébusu. Jelikož bude takto štědře odměněn je o trochu náročnější než ten minulý. Ale stejně pevně doufám, že na něj přijdete. Tak jako na ten minulý....

Tak tedy jedna paní utkala z dlouhé chvíle koberec s velmi podivným vzorem. Ten kobereček ani ta paní nejsou obyčejní, ale kouzelní. Když si totiž na koberečku zvolíte 3 správné vzory a po nich potom půjdete (třeba figurkou nebo jenom prstem), dokážete přejít celý kobereček ze shora dolů. 3 vybrané symboly můžete kombinovat v libovolném pořadí, ale musíte dodržet, že vždy tři patří k sobě. Ale

1,2,3 potom následuje třeba 3,2,1, potom 2,1,3, nebo také 1,2,3, nebo 3,1,2 nebo další přehozené varianty.

Plyně z toho to, že například mohou vedle sebe být dva stejné symboly (patřící každý do jedné trojice) ale ne tři (v jedné trojici se nesmějí opakovat).

A teď ještě poslední věc - skákat z políčka na políčko můžete svisele, vodorovně, zeshora dolů i zdola nahoru,

ale nikdy ne úhlopříčně.

Správné odpovědi házejte do bedničky B (na klubovně) nebo dejte svému vedoucímu.

No, doufám, že Vás můj návod již úplně neodradil a přeji Vám veselé luštění...

Aněžka + Horst Fuchs

Nápověda správných symbolů: év étunsuoky, ykčerevtč, ykžuorp

Bod za bodem

Všimli jste si něčeho zvláštního? Ne? A ptáte se čeho? Dobrá, řeknu vám to: toto je zřejmě předposlední letošní bodovací článek! A ten poslední již bude závěrečný! Co to tedy pro vás znamená? že vám zbývá posledních pár dní do Ohně, do uzavření bodování a do slavnostního vyhlášení vítězů! Takže sbírejte poslední bodíky, kde to jen jede, každý se může hodit. Věřte, že ač se konec blíží, ještě nic není zdaleka jasné. Oheň samotný nám již několikrát pěkně zamíchal s body tak, že se v posledních minutách měnilo pořadí i na čelních příčkách.

Vzhůru do cílové rovinky!

B&B (bužu&vigo)

DRUŽINY

1	Kamzíci	179
2	Zubří	133
3	Tygří	60
4	Gepardi	51

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	451
1	Helmut	(KA)
2	Jake	(KA)
3	Chrob	(ZU)
4	Anča	(ZU)
5	Ajdam	(KA)
6	Sára	(TY)
7	Eda	(ZU)
8	Kazach	(KA)
9	Sebík	(ZU)
10	Michal	(GE)
11	Míša	(ZU)
12	Žalud	(TY)
13	Petr	(GE)
14	Stáňa	(TY)
15	Bart	(TY)
16	Filip	(TY)
17	Nic	(TY)
18	Honza	(TY)
19	Sláva	(TY)
20	Ríša	(TY)
21	Péta	(TY)
22	Radka	(KA)
23	David	(TY)
24	Honza	(GE)
25	Štěpánka	(TY)
		4

KOČOVNÍK & OSMAK

